

Ved du, hvem Jesus er? [Joh. 10,23-30](#)

Carl Fr. Wisløff - "Såden er Jesus"

Jesus gik omkring i helligdommen, i Salomons søjlegang. Da flokkedes jøderne om ham og sagde til ham: »Hvor længe vil du holde vor sjæl hen i uvished? Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud!« Jesus svarede dem: »Jeg har sagt jer det, men I vil ikke tro det. De gerninger, jeg gør i min Faders navn, de vidner om mig; men I tror det ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig. Og jeg giver dem evigt liv, og de skal i al evighed ikke fortages, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle, og ingen kan rive noget ud af min Faders hånd. Jeg og Faderen, vi er ét. «

De flokkedes om Jesus. Sådan begyndte det. Det er et festligt syn, når skarerne kommer for at høre om Jesus. Men det endte ikke godt. Det endte med, at de ville stene ham.

De flokkedes om Jesus. Tænk, om det havde været i tro, de flokkedes om ham, hvilken glæde ville ikke det have været for Frelseren, siger Bengel i sin berømte kommentar Gnomon. Men det var ikke troen, der drev dem.

»Jøderne« - det vil sige folkets religiøse ledere. Det er udtryksmåden hos Johannes. De kom med et spørgsmål, de ville have klar besked: Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud. Hvor længe vil du holde os hen i uvished?

Uvished - hvad menes der med det? Hvad slags uvished? Der kan være grund til at standse her et øjeblik.

Der er jo ingen tvivl om, at Jesus ville være Messias. I kapitlet foran giver han sig til kende som Guds Søn. Han siger det klart nok til den blindfødte. [Joh. 9,35 ff.](#)

De religiøse ledere var ikke i tvivl om, at Jesus ville være Messias. De vidste det, og de havde bestemt, at den, som bekendte Jesus som Messias, skulle udelukkes af synagogen.

Hvordan kunne de da alligevel stå her og sige, de var uvisse? Hvad mente de, når de bad ham sige det rent ud?

Å ja, her er noget at tænke på.

For uvished kan betyde både det ene og det andet. Her vil det simpelthen sige, at de ikke var sikre på, om han svarede til det, de ventede sig af Messias, eller ikke.

Hvem er du egentlig, Jesus?

Her var meget, som alle måtte være glade for. Han havde stof i sig til en folkefører. Havde han ikke mættet fem tusind i ørkenen, og det på uforklarlig vis? Jo vist!

Men på den anden side: Der var meget, der ikke stemte. Hvorfor trak han sig tilbage i det øjeblik, de ville gøre ham til konge? Var han bange for ansvaret?

Nu forlanger de et svar: Sig os det rent ud - hvem er du? Hvor længe skal vi sådan gå i uvished?

Faktisk er dette den samme holdning, som man møder fra mange sider i dag.

Den religiøse verden vil give kristendommen en chance - men da må den vise, at den svarer til det, de venter sig af den.

Er det ikke det, vi hører så tit? Skal kristendommen have noget at sige vor tids mennesker, da må den tale på en helt anden måde end hidtil. Den må give os et helt andet billede af Gud. Den må ikke tale om evig fortabelse. Den må ikke holde så strengt på de gamle dogmer. Lad folk frit få lov at tro, hvad de vil. Da, måske, vil vi tro på kristendommen.

Du giver kristendommen en chance - hvis den svarer til dit behov.

Ja vel, hvad er da dit behov?

Å, det kan være meget forskelligt. Den, som er ung og stærk, trænger til noget, der kan give livet mening og mål. Giv mig noget, som kan give mig klarhed over min identitet - hvem er jeg egentlig, og hvad er meningen med livet?

Den, som er nervøs og har dårlige nerver, trænger til noget, som kan give ham eller hende ro i

sindet.

Den, som er syg, har behov for en, der kan give ham helbred og kræfter.

Den, som lever i nød og undertrykkelse, behøver en befrier. Er Jesus en befrier, en oprører mod al uretfærdighed i verden - er han det, så vil jeg give ham en chance. Da vil jeg tro på ham - måske!

Men så bliver altså spørgsmålet: Er Jesus så den, der svarer til det, jeg ønsker og har brug for? Nej, siger de så, når de har undersøgt sagen - nej, det var ikke det, jeg var ude efter. Det er for snævert. Det er for småt. Skal jeg sluge alle disse sandheder, de henter frem fra Bibelen? Skal jeg være nødt til at tro alt det, Bibelen siger om Jesus?

Nej tak, siger da mange. Dette har jeg ikke brug for. Og så bliver de både irriterede og vrede - dette vil vi ikke vide af.

Nej vel! Men får jeg lov at sige dig en ting - ud fra Bibelen?

Du bliver aldrig klar over, hvem Jesus er, om du forsøger at måle ham med dine mål.

Vejen til at lære ham at kende er en helt anden: Han må få lov at måle dig med sine mål.

Vi læste, hvad Jesus siger i teksten her: »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.«

Her er hemmeligheden: Du må lytte efter hyrdens røst. Du må lære at høre på Jesus.

Dette er afgørende i alt, som har med kristendommen at gøre: at høre Guds ord. Virkelig være stille - virkelig høre.

Den, som har været med i kristelig aktivitet nogle år, har ofte måttet se, at sagen blev grebet forkert an. Ikke mindst i kristeligt ungdomsarbejde. Vægten blev lagt på det, man skulle gøre, i stedet for at man skulle lære at høre.

Det er noget, der sker bestandigt. Her kommer unge og vil gerne være kristne. De har taget en beslutning - og det føles befriende at have taget denne store beslutning. Nu er kursen for livet lagt. Ja, Gud velsigne alle, som kommer og fortæller os dette! Man må jo blive varm om hjertet derved. Men så - ja, så kommer spørgsmålet: Hvordan skal vi aktivisere disse unge mennesker? Hvad skal vi sætte dem til? Netop, hvad de selv spørger om også: Er der ikke noget, vi kan gøre?

Selvsagt er dette ret og rigtigt i enhver henseende. Men - det hænder nok, at man midt i al iveren glemte det første og vigtigste. Og det vigtigste er at høre Guds ord. At lære Jesus at kende på røsten. At stille efter at forstå mere og mere af evangeliet om Guds nåde i Jesus. At høre, så man får klarere syn for hemmelighederne i Guds ord.

Hvorfor er dette så vigtigt?

Fordi det alene er Guds ord, der kan sætte mig på den plads, hvor jeg får Jesus at se - så jeg kan fatte, hvem han er. Hvad er det for en plads? Det er en fortabt synders plads - en, der har mærket Guds dom i samvittigheden, så han begynder at forstå, at han er skyldig for Gud. Og det er en benådet synders plads - en, som har lyttet til ordet om Jesus og det, han har gjort for os, ja, som har lyttet så længe, at han tør tro det: Jesus er min Frelser. jeg er Guds barn for hans skyld.

»Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.« - Det var dette ord, Luther brugte, når han skulle sige, hvad den kristne kirke egentlig er. Det er et samfund af sådanne, som hører den gode hyrdes røst.

At blive en kristen er ikke bare en viljessag. Det beror »ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser bannhøjertighed.« [Rom. 9,16](#)

Derfor er det i grunden meningsløst, dette spørgsmål, de kommer med til Jesus. Hvem er du? Sig os det rent ud! Den, som tænker og taler sådan, går ud fra, at det drejer sig om blot at få et klart svar, så er dermed alt i orden.

Men så enkelt er det ikke.

Der må ske noget med dig. Guds ord må virke noget i dig. Du må lade Guds hellige lov tale til dig, så du begynder at forstå, hvad det vil sige at have med den hellige Gud at gøre. Da bliver du forfærdet, da begynder du at spørge på en ny måde. Da bliver der ikke spørgsmål om, hvorvidt

Jesus svarer til dine krav. Nej, spørgsmålet bliver, om du svarer til hans krav - og svaret bliver, at det gør du ikke. Du er fortabt i dig selv, det er sagen. Og det begynder du at fatte.

Her drejer det sig ikke bare om svar på et spørgsmål - nej, det drejer sig om, at der sker noget med dig. Søren Kierkegaard taler vældig alvorligt om dette i sin bog »Indøvelse i Kristendom«. »Man kunne gerne græde,« siger han, »når man tænker på det, præsterne stadig står og siger, og som de tror er så fint sagt. De siger: Jesus har jo sagt, klart og tydeligt, at han er Gud, Faderens enbårne Søn. De forsikrer, at Kristus har givet et klart svar på et klart spørgsmål. Ak, sådanne præster ved aldeles ikke, hvad de taler om, det er som skjult for deres øjne, at de afskaffer hele kristendommen. Han, som var en forargelse for jøder, en dårskab for grækere, mysteriet, ved hvem alt blev åbenbaret, men i mysteriet: ham gør man om til sådan en almindelig mand, næsten lige så alvorlig som præsten. Når bare man spørger ham rent ud: »Sig mig nu alvorligt -«, så får man uden al frygt og bæven for Gud, uden den døds kamp, som er troens fødsel, uden den gysen, som er det første i tilbedelsen, uden rædslen for forargelsens mulighed - man får straks det at vide, som ikke uden videre kan vides.«

Guds ord sætter dig på plads. Du bliver målt med hans mål - og kommer til kort.

Guds ord viser dig Jesus, han, som døde for dig på korset, hvor han blev en forbandelse for os. [Gal. 3,13](#). Da begynder du at fatte, hvem Jesus er. Da bliver det godt at høre hyrderøsten, som kalder ad de lam, der var tabt.

Der står et stærkt og godt løfte midt i vor tekst. Jesus siger: »Mine får hører min røst - og jeg giver dem evigt liv, og de skal i al evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min hånd.« Og han fortsætter: »Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle, og ingen kan rive noget ud af min Faders hånd.«

Her peger Jesus på en situation, som er helt anderledes end den, de religiøse ledere mente, de var i. De regnede sig for at være trygge - så umådelig trygge. Der var i grunden intet problem med dem. De havde alt i orden. Da var det værre med Jesus - hvem var han egentlig? Kunne han vise legitimation, så man kunne føle sig tryg ved at vise ham tillid?

Det er det religiøse menneskes holdning. Vi kender det af erfaring. Sådan var jeg - sådan var du.

Men det er anderledes nu. Jeg ved mig tryg. Jeg ved, at jeg er frelst. Men nu er det ikke længere mig, der er det faste punkt. Nej, slet ikke! Jeg har mistet al tillid til min egen evne, min egen fromhed, min egen religiøsitet. Det duer ikke det allermindste, noget af det.

Nu er jeg tryg, fordi jeg er i Jesu hånd. Jeg fik den store nåde, at jeg lærte at høre på ham. Han talte til mig i sit ord, så jeg lærte ham at kende på røsten.

Så tog han ansvaret for mig. Han tog mig i sin hånd. Der skal ingen få fat i mig. Jeg kender ham. Det er trygt at være i hans hånd.

(Kapitel fra "Sådan er Jesus" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1980 - Shafan 30-11-16)